

BIBU

**O králíčkovi,
který se chtěl stát
cirkusovým akrobatem**

Petra Štarková

Ilustrace Tereza Šajnerová

BIBU

*O králíčkoví,
který se chtěl stát
cirkusovým akrobatem*

OBSAH

Jak Bibu našel domov	5
Jak se Bibu ubránil	10
Jak Bibu našel učitele	18
Jak se učí akrobacie	24
O tom, jestli může být králíček cirkusovým akrobatem	28

Jak Bibu našel domov

Byla jednou jedna holčička. Jmenovala se Kamilka a moc a moc si přála mít nějaké domácí zvířátko.

„Mami, koupíš mi dinosaura?“ zeptala se maminky.

„V žádném případě,“ odpověděla maminka, „vždyť by se nám nevešel do bytu. Vyber si něco menšího.“ Holčička se zamyslela.

„Tati, nemohla bych mít žirafu? Ta je přece menší než dinosaur,“ zkusila to pro změnu u tatínka.

„Žirafa by se u nás moc mačkala. Musela by tu chodit pořád s ohnutým krkem, protože strop není dost vysoký. Bolela by ji záda,“ vysvětloval tatínek. Kamilka přemýšlela dál.

„A co třeba medvěd?“ napadlo ji, protože v pohádkách obvykle medvědi v domech bydlívají. „Mohl by spát ve vaně. Kdybych se chtěla koupat, určitě by mi udělal vedle sebe místo.“

„Medvědi ve vaně nespí. Vybereme spolu nějaké zvířátko, které bude o mnoho menší než medvěd, ale bude to to nejlepší zvířátko pro tebe, ano?“ Kamilka trochu posmutněla, ale potom si řekla, že je lepší mít nějaké zvířátko než vůbec žádné, a začala se těšit.

Druhý den šli do obchodu se zvířaty. Měli tam rybičky, pavouky, několik andulek a taky jednu malou, chundelatou kuličku tak akorát do náruče.

„To je hezký plyšový balonek,“ pochválila kuličku Kamilka. Prodavač za pultem se pousmál:

„To není balónek, ale králík. Podívej se z téhle strany, tady uvidíš čumáček a dlouhé uši.“

„To jsem nevěděla, že králíčci se umí stočit do kuličky,“ podivila se Kamilka a prohlížela si králíčka, který po ní zvědavě pokukoval a legračně při tom hýbal čumáčkem.

„Líbí se ti?“ ptali se maminka s tatínkem. Kamilka kývla.

„Je nejroztomilejší ze všech.“

„Tak dobře, bude tvůj,“ rozhodli rodiče.

Museli ještě králíčkovvi vybrat klec, misku na jídlo a nějaké hračky a zaplatit u pokladny. Pak už konečně mohl králíček s nimi domů.

„No jo, jenomže...“ Kamilka se zastavila na samém kraji obchodu. „Jenomže když...“

„Když co?“ zeptala se maminka.

„A nestůj mezi těmi dveřmi, nebo se zavřou a uhodí tě,“ dodal tatínek.

„Když já jsem chtěla nějaké velké zvířátko proto, aby si na ně nikdo netroufl. A na mě taky ne. Na takového mrňouse si dovolí každý, a jak já ho ochráním, když měřím jenom jeden metr?“

„Budu ho chránit s tebou,“ řekl tatínek, „já měřím metr a tři čtvrtě, to by snad mohlo stačit.“

„Snad ano,“ usoudila Kamilka.

„Jsi ten nejkrásnější a nejúžasnější králíček. Budu ti říkat Bibu, ano?“ prohlásila Kamilka už ve svém pokoji, když dorazili domů. Vybali z papíru klec a udělali pro ni místo hned vedle postýlky pro panenky.

„Bibu je hezké jméno. Líbí se mi. A ty se jmenuješ Kamilka?“ zeptal se králíček jako by nic.

„Bibu? Ty umíš mluvit?“ užasla Kamilka.

„Proč bych nemluvil, když jsem kouzelný králík,“ pokrčil Bibu čumáčkem a zahryzl se do kousku mrkve.

